

forstaar da atter dette saaledes, at er Dommen indtil 6 Maaneders Fængsel, uden at han har gjort Krav paa at hjemsendes, følger deraf, at denne Sag er inappellabel, og at han i Virkeligheden naar han forlanger at hjemsendes, saa er det ikke en Appel, der finder Sted, men, som det hedder, Konsularrettsdommen bortfalder da, og der begyndes paany i første Instans herhjemme. — Med Hensyn til selve den kriminelle Sags Forfølgning er der jo i øvrigt i Lovforslaget taget Sigte paa det Krav, den paagældende naturligt har paa Forsvar og inden for de Grænser, hvor den nuværende Ret hjemler det, kun at Forsvaret naturligvis her ikke kan være indskrænket til Sagførere, og selve Afgørelsen skal træffes, hedder det ganske ubetinget, efter dansk Lov og Ret. Med Hensyn til de Straffedomme, som ere faldne derude, altsaa Bøder og Fængsel indtil 6 Maaneder, opstaar der jo en Banskfeliged med Hensyn til disse Dommers Eksekution, naar enten Bøderne skulle afsones i Fængsel, eller en Fængselsstraf skal eksekveres, idet den danske Stat jo ikke har og rimeligvis ikke i lang Tid vil faa danske Straffeanstalter paa de paagældende Steder. Her har saa Lovforslaget foreslaaet en Ting, som teoretisk og efter de almindelige Synspunkter, man ellers plejer at regulere saadanne Forhold efter, kan synes ejendommelig, men som der i Virkeligheden, tror jeg, ikke er nogen Fare ved, nemlig at Straffen kan udstaas i en anden europæisk (amerikansk) Nations til Afsoning af Konsulardomstoles Domme bestemt Fængsel. Man maa naturligvis komme overens med den paagældende Stat om at modtage dem, og man maa betale derfor, det følger af sig selv. Hvilke formelle Indvendinger eller Indvendinger fra et principielt Standpunkt der end kunne gøres her imod, tror jeg ikke, at det har nogen Fare i Virkeligheden. Jeg tror ogsaa, at, som Forholdene have udviklet sig overalt med Hensyn til Fængselsvæsenet, kan man med Tryghed lade danske Undersaatter udstaa en saadan Straf i en anden europæisk (amerikansk) Nations Fængsler. Der er ikke nu større Forskelligheder i Henseende til Maaden, hvorpaa de europæiske og amerikanske Nations Fængselsvæsen er indrettet, end at man kan træffe en saadan Foranstaltning uden at ofre noget virkeligt. Derimod vil det jo, efter hvad der siges, efter al Rimelighed ikke kunne lade sig gøre at lade dem udstaa Straffen i et Fængsel, som tilhører den Stat, hvor de bo. Ganske vist er der nogle af de Stater — for Eksempel skal det være Tilsædet med Japan — der har indrettet sit Fængselsvæsen paa aldeles europæisk Vis

og under Ledelse af en af Tysklands berømteste Fængselsmænd. Jeg tror heller ikke, at Tyrkiets Ordning af Fængselsvæsenet falder saa langt under Fængselsvæsenet i det øvrige Europa, men det er jo i hvert Fald en Ting, som det vil være altfor prekært at nove at gaa ind paa. Derimod tror jeg, at der i Virkeligheden slet ingen Banskfeliged er ved at gaa ind paa, at de kunne hensesættes i et saadant Fængsel, som der her er Tale om. I den Omstændighed, at man har maattet gaa ind paa en saadan ejendommelig Eksekution, ligger ogsaa for mig Forklaringen af, at Reglen om Konsularrettens Jurisdiktion er affattet, som den er, nemlig, at der kan idømmes indtil 6 Maaneders Fængsel, uden at Lovforslaget har indladt sig paa Spørgsmaalet om de danske Afstillelser mellem Fængselsstraffens forskellige Arter eller den egentlige Fængselsstrafs Forstel fra Strafarbejde og dens forskellige Arter. Det kan Lovforslaget overhovedet ikke godt komme ind paa, fordi disse Distinktioner, som vi gøre efter Straffeanstaltternes Indretning, her hjemme, sandsynligvis slet ikke kunne bringes til Anvendelse i Overensstemmelse med deres Bestyrdning paa det fremmede Sted. Det, der her maa være Tale om, er ganske i Almindelighed Frihedsberøvelsesstraffen, og jeg formener, at saaledes maa man forstaa Ordet „Fængsel“ i § 8: Det er ganske i Almindelighed Frihedsberøvelse.

Den tredje vigtige Bestemmelse er den, som angaar Overdragelsen af Øvrighedsmyndighed til Konsulerne, hvor man særlig har maattet have for Øje den Nødvendighed, der har været for at tillægge Konsulerne Ret til at „udstede almindelige Anordninger angaaende Politiforhold eller sigtende til at kundgøre, hvad der er at iagttage i Forhold til Landets Love og Regering“ — det maa jo være det Lands Love, hvor den paagældende Konsul virker. Det er nemlig en af de vigtige Ting, som der ved Ordningen af en saadan Institution maa have for Øje, at vel undtager man Danske fra det paagældende Lands Love, Øvrighed og Domsmyndighed, men Meningen dermed hverken er eller kan være at give dem frit Spil til at gøre, hvad som helst. Der er der et Hensyn at tage ogsaa til, hvad denne fremmede Stats Love kræve, hvilket Hensyn internationalt maa fyldestgøres, og der er det, at en saadan Anordning i hvert Fald blandt andet skal kunne kundgøres for de paagældende, hvad der skal iagttages af dem med Hensyn til den fremmede Stats Love og Regering.

Det er Hovedbestemmelserne, og jeg tror,